

Åpningen av Caux

Nr. 7/8 – 1978

Å skape et levende demokrati var temaet for Kim Beazleys tale ved åpningen av Caux 8. juli.

Kim Beazley, som var undervisningsminister i den siste Labour-regjeringen i Australia, siterte forbundspresident Walter Scheel: *Når vil vi komme dit at medlemmene av et politisk parti som blir angrepet sier: «Det kan være noe sant i kritikken — bør vi gjøre noe med det?»*

«Demokrati betyr ikke ene og alene at majoriteten skal bestemme,» sa Beazley. «Det betyr også at minoritetenes behov tas i betraktning.» Han beskrev skiftet i Australias politikk overfor urbefolkningen som for første gang har fått rett til å eie jord, etter å ha vært betraktet som et erobret folk. «Alle sosiale fremskritt og alle forbedringer i den demokratiske styreform har vært avhengig av en kamp for å gjøre samfunnets samvittighet mer følsom. Jeg ble selv en mer overbevisende demokrat da jeg aksepterte tre prinsipper for mitt eget arbeid: *Ingenting å bevise, ingenting å rettferdiggjøre, ingenting å vinne for meg selv.*»

En annen taler ved åpningen var H. R. Kanna, formann i den indiske justiskomiteén. Blant tilhørerne var presidenten for kantonregjeringen i Vaud og ordføreren i byen Montreux.

Hva med fremtiden?

«Vi har sannsynligvis mindre enn ti år på oss for å ta de beslutninger som vil hindre umenneskelige forhold i verden. Menneskeheten raser mot en korsvei, og våre verdier og strukturer hører fremdeles fortiden til.»

Sitatet stammer fra Signor Peccei, en av Roma-klubbens medlemmer. 400 mennesker som tok del i et kurs i Caux i juli måned omkring temaet «Hva med fremtiden?», brukte det som utgangspunkt.

I tro på at ingen eksperter sitter med hele løsningsen ble demokrati og medbestemmelse satt ut i prak-

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

sis på alle plan. Deltakerne ble delt i fire «Communities» eller demokratiske enheter hvor forskjellige emner ble diskutert. Hver gruppe fikk også ansvar for matlagning og annet husarbeid. Politikere og studenter stod side om side ved kjøttgryta og oppvaskbenken. I noen land tvinges de intellektuelle til praktisk å tjene folket, i andre land utfører fremmedarbeidere de dårligste jobbene. På dette kurset ble skillene mellom lærde og ulærde, erfarne og nykomlinger, unge og gamle, brutt ned.

Studenter fra Midtøsten brakte oss verdens harde realiteter nært inn på livet. En av dem sa: «Vi trodde vi bare kom for å diskutere problemer. Men dette er en ny verden.»

Her er noe av det som ble diskutert:

— «Det er nok i verden til alles behov, men ikke til alles grådighet.» *Hvordan kan dette bli praktisk politikk?*

— *Er familielivet et middel til å fremme et nytt samfunn eller et mål i seg selv?*

Forts. neste side

Vil det bli krig eller fred i Midt-Østen? Studenter fra Egypt og Jordan uttrykker sine tanker om fremtiden.

Et møtested

Caux er et møtested for verdens store religioner. To buddhistiske munkar fra Thailand kledd i safranfargete kjortler, sitter i dyp samtale med en gruppe unge europeiske kristne.

Den ene munken, Phra Bimaladharma, er nummer to i Thailands buddhistiske hierarki. Han må ikke ta i penger, så han har med seg en legmann som bærer pungen under reisen. Hjemme i Thailand lever munkene av den mat som de tigger til seg når de går sin daglige runde med en tom risbolle. Fra kl. 12 om formiddagen til solen går ned må de ikke spise. De har et budskap til oss forspiste europeere.

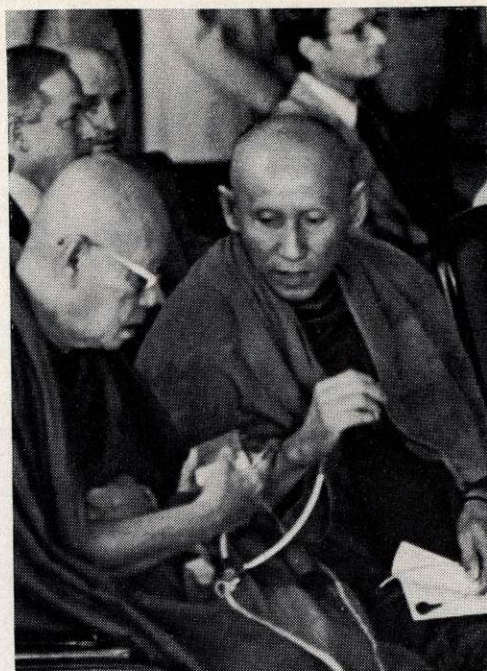
Til Caux kommer også muhammedanere fra Midt-Østen, lidenskapelig engasjert av konflikten med Israel. Her er 20 studenter fra Jordan, Palestina, Egypt og Sudan. Den ene er formann for studentene i Kairo. De får sitt rom hvor de kan vende seg mot Mekka og be på sine knær to ganger om dagen. De er kommet for å studere Moralsk Opprustning, men det ligger dem nok også på hjertet å få oss i Vesten til å forstå deres syn på Midt-Østen-konflikten.

En indisk høyesterettsdommer, Khanna, bærer preg av hinduens opphøyede ro. Han var en av de modige menn som ikke bøyet seg da Indira Gandhi

Forts. fra side 1

— *Hvordan finner vi inspirasjon og tro til å løse oppgavene foran oss?*

Gjennom fordypelse i disse og andre spørsmål kom det i gang en prosess til forvandling og felles er-

Buddhistmunken Phra Bimaladharma (t.v.) prøver oversettelsessystemet i Caux.

ville ha kontroll over domstolene, og betalte med sin stilling.

Ellers merker man seg den følsomme og ærverdige katolske pater som tar gudstjenesten i den katolske kirken i Caux. Likeledes at en tysk, en sveitsisk og en sør-afrikansk prest sammen tok gudstjenesten i Caux' protestantiske kirke en søndag.

Dette lukter av religionsblander, tenker kanskje noen av våre lesere. De som er tilstede forstår at det

Forts. side 6

kjennelse. Fremtiden hører oss til. Den vil bli formet av våre beslutninger og handlinger. Guds kall til hver især er forskjellig. Men vårt svar til kallet avgjør fremtiden.

B. O. A.

Min oppgave er å oppdra barna uten hat...

Samtalene i studiegruppene berørte ofte dype og vanskelige spørsmål. «Det er lett gjort å innpode hat i barna våre på grunn av det vi selv har opplevet,» sa denne afrikanske moren (t.v.). «Min sønn spurte meg en dag om hans hvite venns far var slem. Jeg forsto at det var på grunn av mitt svar til ham en gang tidligere, da han funderte på hvorfor vi ikke bor i vårt eget land. På tross av mine egne følelser må jeg lære å oppdra barna uten hat, for det er de som skal bygge fremtidens samfunn. Min oppgave er å bringe kjærlighet hvor det er hat og håp hvor det er fortvilelse.»

«Det er vi selv som gjør våre ledere til diktatorer»

«Det er den måten enkelte av oss lever på som gjør våre ledere til diktatorer,» hevdet Alhaji Yakubutali Tolon Na, muhammedansk høvding fra Nord-Ghana, under et seminar i Caux om utviklingen i de nye uavhengige statene i Afrika. Som leder for et parti som sto i opposisjon til Nkrumah da han kom til makten var Tolon Na medlem av parlamentet i 17 år og ambassadør blant annet i Nigeria og Jugoslavia.

Feilen ligger ikke i konstitusjonen

«Mange av oss i utviklingslandene har en tendens til å si bare det lederen ønsker å høre, av frykt for å miste jobben, og det er slik diktatorer oppstår. Fordi han ofte er omgitt av nikke dukker som ikke sier ham imot, er statssjefen i et diktatur kanskje den som vet minst om det som skjer i landet,» sa Tolon Na.

«Når noe er gått galt i Ghana, har vi lagt skylden på grunnloven. Vi har hatt fire forskjellige konstitusjoner siden frigjøringen, og var allerede i ferd med å utarbeide en femte da statsministeren gikk av for en uke siden. Men feilen ligger tydeligvis ikke i konstitusjonen, den ligger hos oss ghanesere selv.»

Tolon Na fortalte hvordan møtet med MRA hadde utfordret ham til å velge mellom lojaliteter: mellom ønsket om å leve etter sin egen vilje eller Guds vilje, og hvordan et slikt valg hadde hjulpet ham i situasjoner da det var nødvendig å tale statssjefen midt imot.

«Noen afrikanske statsmenn er først og fremst opptatt av utviklingen i sitt eget land. Men det er krefter i verk for å så splittelse mellom dem. Kanskje mener de at ideologier er uinteressante, men ideologiene er ikke desto mindre interessant i dem, og det er et faktum de bør se i øynene snarest mulig,» sa Tolon Na.

Ut over våre egne problemer...

Hele midtoppslaget i *Vårt Land* av 19. juli (s. 10 og 11) var viet til Caux og Moralsk Opprustning. Reportasjen var skrevet av redaktør Thor Bjarne Bore.

Vi siterer fra et intervju med Pierre og Fulvia Spoerri, to av dem som har vært ansvarlig for Caux de senere årene:

«— *Hva er egentlig MRA, er det teologi, en ny organisasjon, en ny religion?*

— Jeg er selv metodist. Jeg trengte ikke MRA for å vise meg kristendommen, men MRA har hjulpet meg til å se hva jeg skal gjøre i praksis med kristendommen. Vi er ingen kirke, men et arbeidslag av ulike kristne som er gått sammen for å kjempe for saker, kjempe for mennesker.

Folkene må ruste opp moralsk og åndelig. Vi trenger en kraft som er sterk nok til å forandre mennesket og bygge broer mellom enkeltpersoner og mellom grupper. Og det hele begynner når enhver innrømmer sine egne feil i stedet for å sette søkelys på andres...

Mange er underveis

— *Må man være kristen for å være med i MRAs arbeid?*

— Vi tar folk der de er. Men jeg vet ikke om noen som er blitt stående der de startet. Jeg kjenner mange som er blitt kristne, og jeg kjenner mange som er underveis. Men vi skal alltid være klar over at det skal mer til enn å hjelpe mennesker med deres problemer. Det gjør vi også — men det er ikke vi som gjør det, Gud gjør det. Men det må skje meget mer. En ny dimensjon åpner seg når mennesket beveger seg ut over sine egne problemer til problemene i verden. Da forandres de virkelig.»

Industriseminar i Japan

Et tre-dagers seminar om industrispørsmål fant sted i Tokio i slutten av mai.

«Alt skjedde på japansk manér,» forteller John Søderlund fra Det svenske transportarbeiderforbundet. Shoji Takase, en av generaldirektørene fra det store Toshiba-konsernet (elektriske artikler) ønsket velkommen til et av konsernets «gjestehus» og uttrykte håp om at man kunne ha «den samme åpne atmosfære som jeg opplevet i Caux i fjor». En fagforeningssekretær fra Toshiba fortalte at det var kommet en ny ånd i hele selskapet etter at tolv av direktørene og fagforeningslederne hadde vært i Caux. Dette hadde virket positivt inn på lønnsforhandlin-

gene og en vanskelig valgsituasjon i fagforeningen.

Ca. 100 fra forskjellige japanske industrier og fagforbund, blant dem Statsbanene og Jern- og Metallarbeiderforbundet, tok del i møtene sammen med gjester fra USA, Europa og Australia.

En av Japans fremste industriforskere, professor Ichiro Nakayama, holdt åpningstalen. Etterkrigsvelstanden hadde vært et produkt av et samarbeid som nå var brutt sammen, sa han. «Jeg har opplevet to store depresjoner, i 30-årene og i 70-årene. Den i 30-årene ble løst gjennom krigen. Idag må vi finne en åndelig faktor og lære å tenke med og for andre nasjoner. Vi trenger forvandling.»

Ut av slummen

Av Bjørn Ole Austad

«Vi som bodde i slummen ble sett på som kriminelle. Noen syntes synd på oss og ga oss klær og mat. Private veldedighetstiltak var den eneste sosiale støtte vi mottok. Men det ga ingen reelle forbedringer. Først da vi selv tok ansvaret og initiativet ble det grunnleggende forandringer i vår situasjon.»

Edir og Luiz Pereira.

Slik uttalte Luiz Pereira de Araujo seg. Han var i mange år leder for et slumstrøk (favela) i Rio de Janeiro. Hver favela hadde sin organisasjon og sin valgte leder.

Sammen med sin kone Edir kom han fra Fortaleza i Nordøst-Brasil for 25 år siden. De måtte ta til takke med en rønne på 2 1/2 x 3 meter for seg selv og sine fem små barn, uten vann, elektrisitet eller kloakk.

Fremdeles ligger favelaene som åpne anklager om sosial urett i bratte åsskråninger og på sumpland i alle deler av Rio. Men for sju år siden kunne familien Pereira og 2.000 andre fra favelaen São João flytte inn i nye blokkleiligheter. Det nye boligfeltet var en del av den nasjonale boligplanen, som tar sikte på å gi de fattige skikkelige boligforhold. Luiz var på det tidspunkt leder for en organisasjon som omfattet tredivet favelas med 55.000 mennesker i hans distrikt.

Stoltheten ble skrinlagt

I juni var Luiz og Edir på besøk i Norge i to uker. Å møte velstanden her var et sjokk for dem. I en samtale med noen stortingsmenn i Oslo appellerte Luiz inntrengende til dem om å se utover Norges grenser til de deler av verden hvor millioner lever i den ytterste nød. Under et møte med representanter for OBOS ble de imponert over den boligstandard en vanlig arbeider kan oppnå i Norge. Men Luiz og Edir var ikke her for å fremkalle sentimental medfølelse. De ville fortelle oss at handling fører frem.

To væpnede grupper i deres favela lå i blodig konflikt med hverandre. Luiz var leder for en av dem. Korrupte politikere blandet seg i favelaens liv med valglofter som sjelden ble oppfylt. En velstående mann som påsto at han eiet området der favelaen lå, presset beboerne for penger og rev ned mange av husene deres.

På den tiden fortalte en annen favelaleder Luiz om en moralsk og åndelig revolusjon. Den skulle være effektiv til å forandre mennesker og samfunn. Luiz var meget skeptisk: «Problemene i et voldssamfunn

lar seg ikke løse ved snille og gode ord. Du kan ikke vise at du er redd i favelaen. Du blir sett på som en svekling dersom du ber noen om tilgivelse.» Men situasjonen krevde drastiske og nye tiltak. «Stoltheten ble skrinlagt. Jeg gikk til mine motstandere og forsonet meg med dem. Vi lærte å forene våre krefter til favelaens beste.» Gjennom en kampanje for Moralsk Opprustning i alle favelaene i Rio ble det slutt på mye korrupsjon, og det kom en mer bevisst holdning hos lederne.

«Vi henvendte oss direkte til Rio de Janeiros myndigheter. Tidligere hadde vi brukt upålitelige politikere som mellommenn. Som ledere visste vi nå hvilke forbedringer vi ville ha, og vi var villige til å kjempe for dem. Myndighetene ble overbevist. Materialer til bygging av drikkevannsystem, installering av elektrisitet og kloakk, og sement og stein til trapper og veier ble gitt til favelaene. Vi som bodde der sørget for arbeidskraften. Ansvarsfølelsen og selvspekten vokste.

Senere ble en stor boligplan satt i gang. Slumboerne fikk billige leiligheter og småhus som de selv innredet innvendig. På den måten har ca. en halv million kunnet flytte ut av favelaene. Men enda bor det 800.000 mennesker i slum, så vi har langt igjen,» sier Luiz. «Og vel så viktig er arbeidet med å skape et skikkelig miljø i de nye boligfeltene.»

Forsoning

Luiz Pereira er pratsom, så av og til har hans kone litt vanskelig for å slippe til. Men han legger ikke skjul på at han har skyld i mange av hennes påkjenninger og lidelser. «Det lille jeg tjente som bygningsarbeider ble enda mindre ved alle drikkingen og festingen.»

Men Edirs ansikt uttrykker fred og glede. Vi spør henne hvorfor. «Jeg var svært bitter over å bo i favelaen. Min mor kritiserte meg for å ha ordnet meg så dårlig, og gjentok stadig hvor mye bedre søstrene mine hadde det. Det gjorde meg bare enda mer forbitret, og da særlig på henne. Vi hadde ingen kontakt med hverandre på flere år. Men så viste Gud

Intervju med en dansk pioner

«Vi kunne skaffe alle arbeid i Danmark hvis vi besluttet oss for å gjenbruke alt som kan gjenbrukes ...»

Ovenstående påstand innledet et intervju i *Midtjylland Avis* 31. mai. Intervjuobjektet var direktør Alfred Nielsen i anledning av dennes 75-årsdag, og påstanden var ikke ytret i hytt og vær, mente avisen. For:

«Han (Alfred Nielsen) har i høyere grad end de fleste i denne by været med i praktisk indsats for at imødegå arbejdsløsheden i slutningen af 1930'erne, da den var af samme omfang, som den er nu.»

Direktør Alfred Nielsen er igjen pioner for en kampanje for gjenbruk av ressurser som byen Silkeborg har satt igang. *Midtjylland Avis* skriver:

Det var i 1938, direktør Alfred Nielsen sammen med to andre silkeborgensere, købmand Andreas Krus og købmand Johannes Søndergaard, stiftede Landsforeningen til Arbejdsløshedens bekæmpelse.

Jeg kendte næsten ingen i Silkeborg dengang, fortæller Alfred Nielsen. Jeg havde arbejdet på firmaets afdeling i Sønderjylland, til min far døde i 1937, og jeg kom hjem for at overtage Imprægneringsanstalten, som min far havde startet i 1918.

(Alfred Nielsen fortæller at) tanken om at gøre en indsats mod arbejdsløsheden kom fra Frank Buchman, skaberen af Moralsk Oprustning. Vi talte med ham på en nordisk konference i Visby på Gotland, hvor temaet var: *Nordens lande kan blive eksempel på levedygtigt demokrati.*

Vær stille og lyt!

Vi spurgte Frank Buchman: Hvad kan vi gøre? Og han rådede os til at være stille og lytte, så ville der blive vist os, hvad vi kunne gøre mod arbejdsløsheden i en tid, der var — om muligt — endnu mere utryg og usikker end den, vi lever i.

Jeg kom så i tanker om, at der måtte være en mulighed for at tage træstødene op efter de hundretusinder af træstammer, der blev anvendt, og så begynte stødoptagningen i de danske skove (som) gav beskæftigelse til tusinder af mennesker.

En husmor i Silkeborg fik den tanke, at køkken-

meg hvordan jeg var fanget av min bitterhet. Jeg bestemte meg for å besøke min familie og be min mor og mine søsken om tilgivelse for mitt nag og min misunnelse mot dem. Denne forsoningen skjedde bare et halvt år før min mor døde.»

Mange unge som Luiz og Edir traff under oppholdet i Norge, var ivrige etter å snakke med dem. Noen holdt på at vold er veien til sosial rettferdighet. De skjønnte ikke hvordan absolutt ærlighet kunne være effektivt. Til slutt sa en av dem: «Selv om jeg

affald kunne bruges til svinefoder, og spildindsamlingen blev startet — og fortsatte i mange år.

Nu har vi næsten den samme situation, selv om man kalder det noget andet, og selv om man som begrundelse ikke alene har at imødegå arbejdsløsheden, men også at spare på ressourcerne. Jeg var med til et ingeniør-seminar, hvor der blev sagt: vi burde sige i dag, at det bedste produkt er det som holder længst, og hvor materialet kan gjenbruges. Det er i virkeligheden revolutionerende. Tidligere har industriens sigte været at få os til at forbruge og smide væk.

Jeg er lykkelig over, at Silkeborg er så vågen overfor genbrug som tilfældet er, og det er en stor oplevelse for mig at være involveret i dette nye eksperiment ...

At gå sammen

Min tilværelse har bestået i at få mennesker til at gå sammen om opgaver, som den enkelte ikke kan løse, siger Alfred Nielsen videre. I den ånd har han også passet sit hverv en årrekke som formand for træindustriens branceforening, og det var den tanke, der var drivkraften da han lod sig vælge ind i Silkeborg byråd.

For syv år siden blev han ramt af en blodprop i hjertet, og måtte sælge sin virksomhed og sætte tempoet ned.

Men, siger han, også det er blevet til glæde. Nu kan min kone og jeg være fælles om alting ... Jeg har været meget væk hjemmefra. Jeg er så taknemmelig for livet, og jeg bliver det mere og mere. Det fik jeg også lejlighed til at sige til min familie nu, da de var samlet for at holde min fødselsdag.

For min kone og mig blev livsmålet ændret den dag, vi første gang møtte Frank Buchman — det var i Ribe i 1935. Siden har vort mål været — at være med til at rette det, der er forkert i verden. Der findes ikke noget rigere at opdage, at jeg lille mand kan bruges af en større kraft end min egen. *Ami.*

synes dere er naive, så har dere tydeligvis gjort noe og oppnådd noe, mens jeg bare diskuterer.»

En favelaleder sa det slik: «Vi som bor i slummen i Rio er ikke en million problemer, men to millioner hender rede til å løse problemene.» De vil selv skape sin fremtid, og de representerer en kraft som ennå ikke er frigjort. Spørsmålet til oss blir da ikke om vi har penger til de fattige i verden, men hvordan det står til med vår holdning til likeverdige medmennesker som vi skal arbeide sammen med.

Kort nytt

RHODESIA

Helse-, sosial- og undervisningsministeren i den rhodesiske overgangsregjeringen, Gibbs Magaramombe, og lærere og rektorer fra forskjellige rhodesiske byer, deltok nylig i en undervisningskonferanse i et MRA-senter i Gwelo, Rhodesia.

The Bulawayo Chronicle rapporterte fra konferansen og siterte undervisningsministeren: «Det har gjort inntrykk på meg å se hvordan dere angriper problemene. Disse timene har gitt meg viktige impulser som politiker og kristen.»

FIJI

400 studenter ved *University of South Pacific* så nylig to dokumentarfilmer om MRA, på initiativ fra svarte rhodesiske studenter som studerer i Fiji.

BESØK FRA SØR-AFRIKA

Tretten unge sør-afrikanere tilbrakte to uker i Rhodesia i juni. «Vi var en blandet gruppe,» forteller tre av dem i et brev. «Flere hadde sittet i fengsel. Andre svarte var blitt utsatt for press og fysiske overgrep fra sine rasefrender. Det var to fargede studenter fra Kappstaden, og en boer. Men vi var forenet i en forpliktelse til å finne Guds plan for vårt land, istedet for å følge ideologier konstruert av mennesker — venstre- eller høyreekstremer.»

«Det hjalp oss til å lære Rhodesia å kjenne at vi kunne bo i privathjem. For flere av oss var det første gang vi bodde hos hvite.»

De møtte unge ZAPU-ledere (Nkomos parti) og både fargede og hvite elever ved en rekke høyere skoler. «Vi ble slått av hvor mange av dem (skoleelevene) som hadde en tro, men også hvor påkrevet det var at denne troen ble noe mer enn en rent *personlig* kristen overbevisning.»

Tolv av femten høyere skoler i Salisbury (hvite) sendte elevgrupper fra avgangsklassene til et møte med sør-afrikanerne på universitetet. Men det virkelige «gullfunnet» som det heter i brevet, var ved en farget høyere skole i en annen by, hvor holdningen hos både elever og lærere var spesielt åpen og ansvarlig.

Sør-afrikanerne hadde samtaler med flere av de svarte politikerne i overgangsregjeringen.

FRANK BUCHMANS HUNDREÅRS DAG

I den lille kirken i Keswick i Midt-England hvor Frank Buchmans livsgjerning begynte, talte en av hans medarbeidere, pastor Roland Wilson, ved en minnegudstjeneste i forbindelse med hundreårsdagen. «Utallige over hele verden fortsetter hans arbeid,» sa Wilson, «også i land hvor han selv aldri kom. Helbredelsens kraft som disse menneskene har

opplevet, brer seg over hele verden. Den gir nye motiver til regjeringer og folk, og sprer håp og visshet om en kommende seier.»

*

I staten Pennsylvania, hvor Frank Buchman ble født, erklærte guvernør Milton J. Shapp den 4. juni som «Frank Buchman-dag». Dagen ble feiret med en økumenisk takkegudstjeneste i kirken i Pennsburg hvor Buchman ble konfirmert, og en festbankett i Allentown. Charles Bennett, 26-årig medlem av Representantenes Hus i Washington og personlig venn av Buchman, holdt festtalen. Senere talte Bennett i Representantenes Hus om Frank Buchmans virke og MRAs arbeid i dag.

*

Også i parlamentet i den brasilianske delstaten Rio de Janeiro ble Frank Buchman hedret. Et medlem av opposisjonen, Antonio Gomes, vurderte hans verk og siterte fra Buchmans taler. I katedralen i Salvador, hovedstaden i delstaten Bahia, ble det holdt tre messer i anledning av hundreårsdagen. Den første ble overført i fjernsynet.

*

I Burma arrangerte en ledende buddhist-munk, U Narada, en meditasjons- og bønnedag for 100 mun-ker til minne om Frank Buchman.

*

En kinesisk pedagog, Katie Woo, arrangerte en middag i Hong Kong til ære for «en mann som lærte henne å skape et klima av ærlighet i en skole for 600 elever hvor hun var rektor.» Den over 80-årige lærerinnen fortalte historien til sine hundrede gjester ved middagen.

Et møtested . . .

Forts. fra side 2

er noe annet som foregår. Representantene fra mange land og religioner — og noen uten tro i det hele tatt, gir det beste fra sin egen erfaring og tro inn i møtene i Caux. Den store fellesnevner er at vi alle trenger å bli forandret for å mestre vår tids utfordring. Ingen legger skjul på hva de virkelig tenker, det kristne budskap kommer klart og uavkortet fram. Impulser går ut fra de forskjellige syn og synsvinkler, og mennesker med de forskjelligste behov næres

og utfordres av dem. Fordomsfriheten er grunnlaget, og viljen til å erkjenne hverandres verd og lære av hverandre.

Det betyr ikke at vi kristne ikke skal prøve å vinne dem vi møtes med i Caux for kristendommen. Den som tror at Kristus er Guds sønn, kan ikke stikke sitt vitnesbyrd under stol uten å forråde noe av seg selv. Et slikt vitensbyrd, hvis det er båret fram i ydmykhet og ærlighet også om vår svikt, er intet stengsel, men åpner derimot veien til dypere kommunikasjon. Og for noen åpner det veien til Kristus.

De ekte verdier i forskjellige religioner og kulturer virker befruktende på hverandre. Om åndskrefte i verden skal motstå stormløpet fra volds-krefte og materialismen, om de skal komme fattigdom og ulik fordeling til livs, må de samarbeide. Det lærer de blant annet i Caux.

J.-J. W.

Jens-Jonathan Wilhelmsen

MENNESKET OG STRUKTURENE

Alle som har anledning til å påvirke den offentlige mening bør lese den . . .

Ukentlig får vi i avisredaksjonene samfunns-kritiske analyser inn på bordet . . . Enkelte av disse selsomme magisteravhandlinger er så tørre og uengasjerte at det er tvilsomt om noen leser dem.

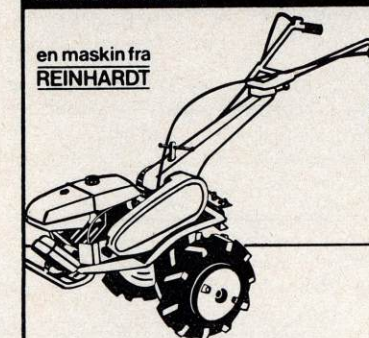
I dette koret er Jens-Jonathan Wilhelmsens «Mennesket og strukturene» en ensom svale. Og som andre svaler skal den riktig være velkommen.

Jeg tror at både våre politikere, våre journalister og alle andre som i noen grad har anledning til å påvirke det man kaller den offentlige mening, burde ta denne lille boken for seg . . .

Redaksjonssekretær Ingvar Haddal i «Vårt Land».

«Mennesket og strukturene»
av Jens-Jonathan Wilhelmsen.
Perspektiv-bøkene — Dreyers Forlag.
Kr. 30,-. Fåes hos alle bokhandlere.

ISEKI KOMBINASJONS- MASKINER

Japansk kvalitet - en tohjuls-traktor som gjør hagearbeidet til en lek. Kan brukes som jord-freser, slåmaskin, radrenser, transporter, motorhakke og snø-freser. - En stasjonær kraftkilde.

REINHARDT

Reinhardt Maskin A/S 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:

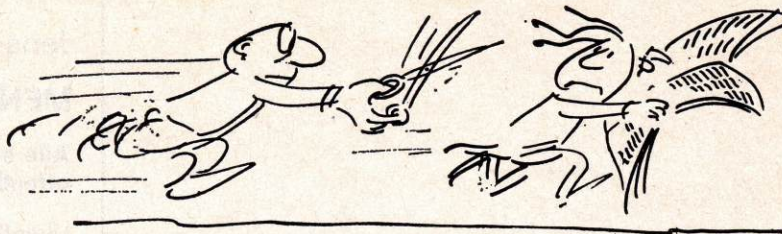
Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

Det eneste som behøves for at det onde skal seire, er at gode mennesker er uvirksomme.

Edmund Burke.

Frihet opprettholdt ved vold er en illusjon. Fred sikret ved undertrykking er krig. Rettferdighet gjennomført ved vold krever menneske-ofre og er derfor en selv-motsigelse. En forhandlingsløsning derimot — framkommet ved innrømmelser av reelt motstridende parter — kan ikke bli virkelighet uten at et stort monn av vilje til rettferdighet for alle er tilstede. Selve fraværet av voldsmomentet innebærer at frihetsidealet på ny og på ny kommer til overflaten og vil dominere bildet. Forhandlingsløsninger i fredstid har derfor sin egen innebygde dynamikk til fiasko eller fullbyrdelse, mens voldsløsninger tjener til å skjule de opprinne- lige problemer med nye, for til sist å skape en størk- net og ugjennomtrengelig — om enn blank — over- flate.

Guri Ulfrstad i «Folkets Framtid».

Jeg er opptatt av dette at avhengighet på norsk er blitt et negativt begrep. Jeg opplever det i meget sterk grad som positivt . . . Misforstå ikke, jeg tror ikke at den som ønsker å ha sin frihet og kunne handle selv- stendig og være uavhengig nødvendigvis vil ha et negativt fortegn til andres avhengighet og til omsorg. Og jeg tror heller ikke uavhengighetsidealet fører til kulde. Jeg tror det er kulden som omgir oss som fører til uavhengighetsidealet . . .

(Jeg opplever) denne utviklingen vel så skremmen- de som både forurensning og truselen om atomkrig. Nemlig fordi den stadig stigende forurensning og truselen om atomkrig på en måte springer ut av denne menneskelige kulden. Hadde vi stått hverandre nær-

mere, hatt større opplevelse av gjensidig omsorg, så hadde vi løst de problemene. På en måte er det som å stikke hodet i sanden å forsøke å løse de praktiske, tekniske problemene med forurensning før vi har klart å etablere den omsorg og medmenneskelighet som er forutsetningen for at man skal kunne løse dem.

Finn Carling i Aftenpostens lørdagsin- tervju 1.7.78.

Alle religiøse vanskeligheter er forbundet med våre motiver . . . Et menneskes motiv må vokse for at nåden skal kunne vokse.

Henry Drummond i «Det største i ver- den».

Den siste fristelsen er det største svik av alle — å gjøre det rette med feil motiv.

T. S. Eliot.

Staten er avhengig av etiske grunnholdninger, og i hvilken grad disse er levende i et samfunn.

Helmut Schmidt.

Det er sjelden saker blir reist i FN motivert av ønsket om menneskets frihet eller velferd. Ofest skjer det ut fra ønsket om å fremme makt eller ideologisk stra- tegi . . .

Det forekommer meg at virkelig omtanke på disse områdene begynner å komme fra Skandinavia.

Kim Beazley i en artikkel i det danske regjeringsorganet «Aktuelt».

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon un- der Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,50

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo
Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN